

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Heleny Karetové a soudců Mgr. Pavla Freiberta a Mgr. Alice Žáčkové ve věci

žalobkyně: **P. Ch.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx
zastoupená advokátkou JUDr. Monikou Linhartovou
sídlem Široká 25/6, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Ing. D. B.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátkou JUDr. Danou Růžickovou
sídlem Prokopových 827/3, 158 00 Praha 5 – Jinonice

o vypořádání společného jmění manželů, k odvolání žalobkyně proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 12. ledna 2021, č. j. 5 C 290/2016-362,

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně **se** ve výrocích o věci samé I., II., IV. a V. **mění** tak, že
- 1) z věcí, jež měli účastníci ve společném jmění manželů, **se přikazuje** do vlastnictví žalobkyně
- pozemek parc. č. xxx, jehož součástí je rodinný dům č. p. xxx, a pozemek parc. č. xxx, vše zapsáno v katastru nemovitostí na LV č. xxx, k. ú. xxx, v ceně 6.800.000 Kč,

Shodu s prvopisem potvrzuje P. Z.

- zařízení a vybavení domu č. p. xxx v k. ú. xxx (myčka nádobí zn. AEG, lednice s mrazákem zn. Elektrolux, koupelnová zrcadlová skříň s osvětlením, vestavěné skříně v ložnici, dvojlůžko, komoda, 2 noční stolky, vestavěné skříně v přízemí domu, stůl a 4 židle, rohová sedací souprava, konferenční stůl) v ceně celkem 91.500 Kč
 - zůstatek na účtu penzijního připojištění žalobkyně u Penzijního fondu České spořitelny, a. s., ve výši 88.246,80 Kč,
 - nespotřebovaný zůstatek stavebního spoření žalobkyně vedeného u Modré pyramid stavební spořitelny, a. s., pod č. smlouvy 3 040 349 7 01, ve výši 21.329,62 Kč
- 2) z věcí, jež měli účastníci ve společném jmění manželů, **se přikazuje** do vlastnictví žalovaného
- bytová jednotka č. xxx v domě č. p. xxx stojícím na pozemku parc. č. xxx, včetně spoluvlastnického podílu na společných částech domu a na zastavěném pozemku o velikosti xxx, zapsaná v katastru nemovitostí na LV č. xxx, k. ú. xxx, v ceně 4.450.000 Kč
 - vybavení bytu, který účastníci užívali společně v xxx (postele, nábytková obývací souprava, kožená sedací souprava, televizor zn. Samsung, myčka nádobí zn. Bompani, sada nádobí zn. WMF, vysavač zn. Elektrolux) v ceně celkem 6.000 DHS
 - sportovní náčiní (rotoped, posilovací lavice, stojan na činky, činky, boxovací pytel) v ceně celkem 133 DHS
 - cena vozidla tov. zn. Volvo XC ve výši 7.000 DHS
 - cena vozidla tov. zn. Volkswagen Scirocco ve výši 22.500 DHS
 - zůstatek na účtu penzijního připojištění žalovaného u KB Penzijní společnosti, a. s., ve výši 232.425,13 Kč
 - zůstatek na účtu žalovaného u České spořitelny, a. s., ve výši 13.531,16 Kč
 - zůstatek na účtu žalovaného u HSBC ve výši 25.036,80 DHS
 - výnos z nájmu bytové jednotky č. xxx v domě č. p. xxx v k. ú. xxx za dobu od 27. 6. 2014 do 31. 12. 2021 v částce 949.000 Kč; výnosy z tohoto nájmu za dobu od 1. 1. 2022 do právní moci tohoto rozsudku se přikazují každému z účastníků ve výši jedné poloviny,
 - zůstatek úvěru ze smlouvy uzavřené s Českou spořitelnou, a. s., č. xxx ve výši jistiny 752.312,78 Kč a úroků 1.079,57 Kč, tedy celkem 753.392,35 Kč, jakož i úroky, které k dluhu přirostou v budoucnosti,
 - zůstatek v Emirates Provident Fund ve výši 625.217 DHS.
- 3) **zamítá se**
- a) návrh žalobkyně, aby soud vypořádal částku 400.000 DHS představující finanční prostředky vyplacené zaměstnavatelem žalovanému v době od července 2012 do 27. 6. 2014, které žalovaný nespotřeboval ve prospěch rodiny, jakož i další zůstatek na neztotožněném účtu žalovaného, a aby vypořádal zhodnocení (valorizaci) vnosů obou účastníků
 - b) návrh žalovaného na vypořádání jeho vnosu ve výši 1.163.283 Kč.
- 4) žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni na vyrovnání podílů vypořádání ve výši 436.724 Kč, a to do 3 měsíců od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. Z.

- III. Žalobkyně **je povinna** zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 3 na náhradě nákladů řízení placených státem částku 7.630,65 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- IV. Žalovaný **je povinen** zaplatit České republice – Obvodnímu soudu pro Prahu 3 na náhradě nákladů řízení placených státem částku 7.630,65 Kč, a to do 3 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

- Napadeným rozsudkem soud prvního stupně rozhodl o vypořádání zaniklého společného jmění manželů (žalobkyně a žalovaného), a to tak, že výrokem I. přikázal do vlastnictví žalobkyně pozemek parc. č. xxx, jehož součástí je rodinný dům č. p. xxx, a pozemek parc. č. xxx, vše zapsáno v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro xxx xxx xxx, Katastrální pracoviště xxx, na LV č. xxx pro k. ú. xxx, v ceně 6.800.000 Kč, dále zařízení a vybavení domu č. p. xxx v k. ú. xxx (podrobněji specifikované ve výroku I. bod 2) v ceně 91.500 Kč, zůstatek na účtu penzijního připojištění žalobkyně u Penzijního fondu České spořitelny, a. s., ve výši 88.246,80 Kč a částku 154.618,42 Kč, která byla zůstatkem na účtu žalobkyně u Modré pyramidy stavební spořitelny, a. s., ke dni 2. 5. 2014; výrokem II. pak do vlastnictví žalovaného přikázal bytovou jednotku č. xxx v domě č. p. xxx na pozemku parc. č. xxx v xxx – xxx, včetně spoluvlastnického podílu na společných částech domu a pozemku o velikosti xxx, zapsáno v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro xxx xxx xxx, Katastrální pracoviště xxx, na LV č. xxx pro k. ú. xxx, v ceně 4.450.000 Kč, dále vybavení bytu, který účastníci užívali společně v xxx (podrobněji specifikované ve výroku II. bod 2), v ceně 6.000 DHS, sportovní náčiní (rotoped, posilovací lavice, stojan na činky, činky, boxovací pytel) v ceně 133 DHS, cenu vozidla tov. zn. Volvo XC ve výši 7.000 DHS a vozidla tov. zn. Volkswagen Scirocco ve výši 22.500 DHS, zůstatek na účtu penzijního připojištění žalovaného u KB Penzijní společnosti, a. s., ve výši 232.425,13 Kč, zůstatek na účtu žalovaného u České spořitelny, a. s., ve výši 13.531,16 Kč, zůstatek na účtu žalovaného u HSBC ve výši 25.036,80 DHS, dále částku 811.500 Kč představující výnos z nájmu výše uvedené bytové jednotky č. xxx v k. ú. xxx za dobu od 27. 6. 2014 do 31. 1. 2021 (výnosy z tohoto nájmu za dobu od 1. 2. 2021 do právní moci rozsudku, byly přikázány oběma účastníkům rovným dílem) a konečně zůstatek úvěru ze smlouvy uzavřené s Českou spořitelnou, a. s., č. xxx ve výši celkem 753.392,35 Kč, a to včetně úroků, které k dluhu přirostou v budoucnosti. Výrokem III. soud prvního stupně zastavil řízení ve vztahu k tam uvedeným movitým věcem (lednice zn. Electrolux a další položky vybavení bytu v xxx). Pod výrokem IV. soud prvního stupně zamítl návrh žalobkyně, aby soud vypořádal zůstatek na účtu žalovaného u Emirates Provident Fund ve výši 1.000.000 DHS, dále částku 400.000 DHS představující finanční prostředky vyplacené žalovanému jeho zaměstnavatelem v době od července 2012 do 27. 6. 2014, které žalovaný nespotřeboval ve prospěch rodiny, a zůstatek na neztotožněném účtu žalovaného, jakož i návrh na valorizaci vnosů účastníků do společného jmění, a současně zamítl také návrh žalovaného na vypořádání částky 953.283 Kč. Pod výrokem V. pak soud prvního stupně rozhodl o výši vypořádacího podílu s tím, že žalobkyně je z tohoto titulu povinna zaplatit žalovanému částku 1.867.032,50 Kč, a to do 18 měsíců od právní moci rozsudku. O nákladech řízení mezi účastníky navzájem rozhodl soud prvního stupně tak, že na náhradu nemá právo žádný z nich (výrok VI.), náklady státu uložil k náhradě oběma účastníkům rovným dílem ve výši po 7.630,65 Kč (výroky VII. a VIII.).
- Rozhodl tak o žalobě, jíž se žalobkyně domáhala vypořádání společného jmění manželů s tím, že účastníci řízení jsou bývalí manželé, manželství bylo uzavřeno dne 9. 12. 1994 a bylo rozvedeno rozsudkem soudu prvního stupně ze dne 13. 6. 2014, č. j. 17 C 104/2014-37, s právní mocí ke dni 27. 6. 2014. Předmětem vypořádání účastníci v průběhu řízení učinili jednotlivé výše uvedené položky, jimiž se soud prvního stupně zabýval z hlediska toho, zda

Shodu s prvopisem potvrzuje P. Z.

náleží do zaniklého společného jmění manželů, jakož i z hlediska jejich hodnoty a toho, komu z účastníků mají být v rámci vypořádání přikázány.

3. Po skutkové stránce soud prvního stupně vyšel především z toho, že účastníci byli manželi, jejich manželství bylo uzavřeno dne 9. 12. 1994 a zaniklo rozvodem s právní mocí ke dni 27. 6. 2014. Dále pak měl soud prvního stupně za zjištěné, že v době trvání manželství účastníci nabyli obě výše uvedené nemovité věci, jakož i jejich vybavení včetně sportovního náčiní, obě uvedená vozidla, a dále peněžní prostředky uložené na účtech penzijního připojištění, stavebního spoření a na bankovních účtech účastníků, které jsou výše specifikovány. Stejně tak měl soud za zjištěnou výši zůstatků na jednotlivých účtech i cenu společných movitých a nemovitých věcí, jak je specifikován ve výroku napadeného rozhodnutí. Pokud jde o pasiva, byl zjištěn závazek z úvěrové smlouvy uzavřené s Českou spořitelnou, a. s., úvěr byl použit na koupi bytové jednotky v xxx; ke dni 14. 12. 2020 činil zůstatek úvěru na jistinu 752.312,78 Kč a na úrocích 1.079,57 Kč. Za dobu od právní moci rozsudku o rozvodu manželství do uvedeného dne bylo na tento úvěr žalovaným zaplacen celkem 1.508.686,95 Kč. V souvislosti s nemovitými věcmi bylo dále zjištěno, že bytová jednotka v xxx je pronajata, s tím související záležitosti vždy řešil žalovaný, který současně přijímal platby dohodnutého nájemného (za dobu od zániku společného jmění do rozhodnutí soudu prvního stupně v souhrnné výši 811.500 Kč) a také hradil splátky souvisejícího úvěru. Dům v xxx pak byl užíván žalobkyní po jejím rozchodu se žalovaným a návratu do České republiky. Dále měl soud prvního stupně za zjištěné, že ze svých výlučných prostředků (získaných dílem přímo jako dar od rodičů, dílem pak od svého bratra, jemuž rodiče darovali svůj podíl v bytovém družstvu) žalobkyně na pořízení domu v xxx a jeho rekonstrukci vynaložila částku ve výši celkem 1.201.217,60 Kč. Obdobně také žalobce ze svých výlučných prostředků (získaných převodem svého výlučného podílu v bytovém družstvu) vynaložil na pořízení téže nemovité věci podle zjištění soudu prvního stupně celkem částku 1.400.000 Kč. Za vnos žalovaného je dále třeba považovat výše uvedenou částku, kterou ze svých výlučných prostředků po rozvodu manželství žalovaný hradil na pohledávky z úvěrové smlouvy související s bytovou jednotkou v xxx. Naproti tomu za zjištěné soud prvního stupně neměl, že by žalovaný disponoval (s výjimkou poslední výplaty převedené na jeho účet u HSBC před právní mocí rozsudku o rozvodu manželství) částkou 400.000 DHS, kterou měl dle tvrzení žalobkyně ušetřit za dobu od ukončení vedení společné domácnosti v červenci 2012 do právní moci rozsudku o rozvodu manželství, a to ani v podobě zůstatku na dalším (žalobkyní blíže nespecifikovaném) účtu, který by byl pro žalovaného veden jinou bankou. Za zjištěné neměl soud prvního stupně ani to, že by pro žalovaného byla uložena jeho zaměstnavatelem (či jím samotným) jakákoli částka v Emirates Provident Fundu (žalobkyně tvrdila, že by mělo jít o částku 1.000.000 DHS).
4. Po právní stránce soud prvního stupně vyšel z ustanovení § 736, § 740 a § 742 o. z. Pro účely vypořádání výše zjištěného jmění soud prvního stupně vyšel z parity podílů obou účastníků, neboť pro odchýlení se od této zásady neshledal relevantní důvody. Jakkoli to byl nepochybně žalovaný, kdo zajišťoval potřeby rodiny po finanční stránce, nelze přehlédnout, že možnost jeho zaměstnání ve Spojených arabských emirátech přijali v roce 2000 shodně oba manželé s vědomím, že tomu tak bude, přičemž žalobkyně (i s ohledem na tamní odlišné náboženské, společenské a kulturní zvyklosti) se bude na péči o rodinu (i o žalovaného) podílet vytvářením příznivého rodinného prostředí a péčí o děti, což v podstatné míře umožňovalo právě i žalovanému jeho maximální pracovní výkon a profesní růst. Pozdější rozvrat manželství účastníků pak nebyl způsoben toliko žalobkyní, nýbrž dlouhodobým vzájemným odcizením. Pokud žalobkyně navrhovala valorizaci zjištěných vnosů podle ustanovení § 742 odst. 2 o. z., soud prvního stupně uzavřel, že nárok v této podobě byl uplatněn až po uplynutí zákonné 3leté lhůty podle ustanovení § 741 o. z., a nelze jej proto vypořádat, stejně jako výše uvedené položky, jež nebyly soudem prvního stupně po skutkové stránce zjištěny (v tomto rozsahu byl

Shodu s prvopisem potvrzuje P. Z.

tedy návrh zamítnut). Ze zjištěných položek pak byly účastníkům přikázány jednotlivé věci, práva a závazky tak, jak bylo popsáno výše pod bodem 1 s tím, že pro rozdělení nemovitých věcí bylo určující, jakým způsobem každý z účastníků s tou kterou věcí od ukončení společné domácnosti nakládal. Po porovnání hodnot, jichž se oběma účastníkům ze zaniklého společného jmění dostalo (při zohlednění jejich vnosů i převzatých závazků) pak byla žalobkyni určena povinnost k zaplacení vypořádacího podílu ve prospěch žalovaného ve výši 1.867.032,50 Kč, a to se splatností ve lhůtě 18 měsíců (§ 160 odst. 1 o. s. ř.).

5. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky navzájem rozhodl soud prvního stupně podle ustanovení § 142 odst. 2 o. s. ř. s tím, že tu jde o tzv. *indicium duplex*, návrh mohl podat kterýkoli z účastníků a návrhu žalobkyně v této věci nebylo zcela vyhověno. Nelze proto hovořit o jednoznačném procesním úspěchu kteréhokoli z účastníků, a žádný z nich tedy nemá na náhradu nákladů tohoto řízení právo.
6. Konečně pak soud prvního stupně rozhodl o náhradě nákladů řízení placených státem (znalečně v celkové výši 15.261,30 Kč), přičemž povinnost k jejich náhradě uložil oběma účastníkům rovným dílem.
7. Proti citovanému rozsudku podala žalobkyně odvolání, v němž vyjadřuje svůj nesouhlas s tím, jakým způsobem soud prvního stupně posoudil některé dílčí položky. Žalobkyně především nesouhlasí rozdělením obou nemovitých věcí mezi účastníky tak, jak to učinil soud prvního stupně. Má za to, že soud neměl přihlížet primárně k tomu, že žalovaný žije v zahraničí a do domu v xxx nemá od roku 2012 přístup, neboť v zahraničí žije rovněž žalobkyně a situace obou účastníků je tedy v tomto ohledu stejná. Přihlížet neměl ani k tomu, že žalovaný splácel úvěr související s bytovou jednotkou v xxx. Zatímco žalobkyně projevila zájem právě o tuto bytovou jednotku, žalovaný neměl skutečný zájem o žádnou z obou nemovitých věcí; o bytovou jednotku svůj zájem projevil jen proto, aby ji nezískala žalobkyně a aby on sám ji mohl prodat stávajícím nájemcům. Podstatným kritériem, které soud prvního stupně naopak vzít v potaz měl, je hodnota obou nemovitých věcí a to, zda z toho rezultující povinnost k úhradě vypořádacího podílu bude v reálných možnostech toho kterého účastníka. Právě s ohledem na to měla být bytová jednotka přikázána do vlastnictví žalobkyně, neboť tím by se případný vypořádací podíl minimalizoval. Dále žalobkyně nesouhlasila se zahrnutím zůstatku jejího stavebního spoření u Modré pyramidy stavební spořitelny, a. s., ačkoli toto stavební spoření bylo zrušeno již před zánikem manželství; soud prvního stupně se v té souvislosti vůbec nezabýval námitkou žalobkyně, že takto získané prostředky byly spotřebovány pro žalobkyni a společné děti účastníků. Za nesprávné považuje žalobkyně také to, že soud prvního stupně zamítl její návrh na vypořádání zůstatku na účtu žalovaného u Emirates Provident Fundu v žalobkyni tvrzené výši 1.000.000 DHS. Toto rozhodnutí považuje žalobkyně za překvapivé, neboť žalovaný samotnou podstatu tohoto nároku zpočátku nezpochybňoval, pouze úvahy žalobkyně o výši zůstatku označil za nadhodnocené. Existence fondu, jakož i příspěvků zaměstnavatele žalovaného, je dostatečně zjištěna důkazy, jež byly v řízení provedeny. S tím není v rozporu, že zmínka o takovém příspěvku není obsažena v potvrzení zaměstnavatele o výši mzdy a vyplacených benefitech v květnu 2013, neboť předmětný příspěvek není vyplácen přímo žalovanému, nýbrž právě na účet Provident Fundu. Je vyvráceno i tvrzení žalovaného, že v Provident Fundu jsou uloženy prostředky jeho zaměstnavatele a nikoli žalovaného. Soud prvního stupně v tomto směru neprovedl žalobkyni navržené důkazy (úplným textem pracovní smlouvy žalovaného k 30. 11. 2000, dotazem na zaměstnavatele žalovaného), případně si i sám měl za účelem právního posouzení věci zajistit prostřednictvím Ministerstva spravedlnosti informaci o právním charakteru předmětného fondu. Obdobně žalobkyně nesouhlasila ani se závěry soudu prvního stupně ve vztahu k částce 400.000 DHS, kterou dle tvrzení žalobkyně obdržel žalovaný od svého zaměstnavatele, avšak nespotřeboval ji v období

Shodu s prvopisem potvrzuje P. Z.

od zániku společné domácnosti do právní moci rozsudku o rozvodu manželství ve prospěch rodiny. Žalobkyně v té době pobývala v České republice s nezletilým synem D., žalovaný na výživu žalobkyně ničeho nepřispíval a na výživu syna hradil měsíčně částku 10.000 Kč. Nadstandardní příjem, který žalovaný pobíral, tak nemohl být objektivně spotřebován. Napadené rozhodnutí v tomto směru nemá oporu v provedených důkazech, neboť soud prvního stupně navržené důkazy (výpisy z účtu žalovaného) neprovedl, nezjistil tak ani výši jeho skutečných příjmů, ani reálné pohyby na daném účtu. Důkazní břemeno, že předmětné prostředky byly spotřebovány ve prospěch rodiny, přitom tíží žalovaného, který toto své břemeno neunesl, pokud výši svých příjmů ani výpisy z účtu soudu nedoložil. Pokud se žalovaný bránil tím, že příjmy z jeho účtu odčerpávala sama žalobkyně, připomněla odvolatelka, že tyto tvrzené výběry neměl soud prvního stupně za zjištěné jakožto výběry, které by uskutečnila právě ona; předmětem vypořádání by proto měla být přinejmenším částka odpovídající těmto výběrům (skutečně realizovaným, nikoli však žalobkyní) v souhrnné výši 770.000 Kč. Za nepřezkoumatelné považuje žalobkyně rozhodnutí soudu prvního stupně rovněž ve vztahu k závěru o jejím vnosu do společného jmění, který byl zohledněn v částce o 79.000 Kč nižší, než nárokovala, když tvrdila, že mimo částky 700.000 Kč byla další částka 100.000 Kč (z celkem obdržených 800.000 Kč) použita k úhradě části splátky na kupní cenu rodinného domu, jež byla v částce celkem 163.000 Kč hrazena dne 20. 6. 2000. V té souvislosti žalobkyně zdůraznila, že rozhodující není označení složitele na pokladním dokladu, nýbrž skutečný původ použitých prostředků. Nesouhlas vyjádřila žalobkyně také s tím, že soud prvního stupně jako vnos žalovaného posoudil celou jím uváděnou částku 1.400.000 Kč, ačkoli vnos v této výši nebyl mezi účastníky nesporný (vyjádření žalobkyně při jednání dne 20. 8. 2020 nebylo vedeno úmyslem jakkoli měnit předchozí stanovisko, došlo k němu nedopatřením, jak bylo i v dalším průběhu řízení před soudem prvního stupně deklarováno). Žalobkyně výslovně předmětný vnos uznala pouze co do výše 1.190.000 Kč, přičemž ve zbývající částce 210.000 Kč bylo na žalovaném, aby tvrdil a zejména prokázal, jakým způsobem byla tato částka konkrétně použita. Těmto svým procesním povinnostem však žalovaný nedostál. Žalobkyně dále nesouhlasí s tím, jak byla soudem prvního stupně určena částka, již měl žalovaný zaplatit v době od zániku manželství na hypoteční úvěr; nejde tu o částku 1.508.687 Kč, nýbrž jen o částku 1.223.826 Kč, která podle zprávy České spořitelny, a. s., zahrnuje veškeré platby, tedy i úroky, které jsou v této zprávě ještě zvlášť vyčísleny samostatně, a to částkou 284.860,95 Kč. Soud prvního stupně také dostatečně neodůvodnil, jakým kurzem (a k jakému datu) provedl přepočet částek zjištěných v cizí měně. Žalobkyně proto navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

8. Žalovaný ve svém vyjádření k podanému odvolání vyjádřil tak, že je považuje za nedůvodné, naopak napadený rozsudek soudu prvního stupně má za věcně správný a ztotožňuje se s ním. Způsob rozdělení obou nemovitých věcí mezi účastníky považuje žalovaný za logický, neboť vychází z toho, že bytovou jednotku v xxx žalobkyně nikdy neužívala (staral se o ni a pronajímal ji vždy žalovaný, který rovněž po celou dobu splácel související úvěr), užívala však rodinný dům v xxx, do něhož nemá žalovaný přístup poté, co mu žalobkyně při svém odjezdu z xxx odebrala klíče. Soud prvního stupně v té souvislosti správně hodnotil i možnost žalobkyně k úhradě vypořádacího podílu a stanovil tomu odpovídající delší lhůtu splatnosti. Za správné považuje žalovaný zahrnutí zůstatku stavebního spoření žalobkyně, byť toto bylo ještě před zánikem manželství vybráno. Zrušení stavebního spoření však je vůči žalovanému relativně neplatné a nebylo zjištěno ani použití předmětných prostředků ve prospěch rodiny. Ve vztahu k žalobkyní tvrzenému zůstatku na účtu žalovaného u Emirates Provident Fundu žalovaný uvedl, že považuje za správné zjištění soudu prvního stupně, že žalovaný nebyl k tomuto fondu v žádném smluvním vztahu. Žalobkyně svá tvrzení v řízení nijak neprokázala, o nespornosti těchto tvrzení nemůže být řeč. Žalovaný zdůrazňoval, že na případné prostředky, které zaměstnavatel do fondu vkládá, nemá žádný právní nárok. Text nabídky

Shodu s prvopisem potvrzuje P. Z.

předkládaný žalobkyní sice zahrnuje možnosti spojené s pracovním poměrem u Emirates Airlines, není to však doklad o tom, že by žalovaný smlouvu tohoto znění se svým zaměstnavatelem skutečně uzavřel. Žalovaný nemá přístup ani k případným prostředkům v Provident Fundu, ani k informacím o jejich výši, v každém případě je však zamítavé rozhodnutí soudu prvního stupně v tomto směru správné. Obdobně považuje žalovaný za správný závěr soudu prvního stupně o tom, že žalovaný s prostředky ze svého příjmu nenakládal nad rámec obvyklé správy (v době, kdy již účastníci nevedli společnou domácnost), když hradil veškeré náklady zletilého syna D. a měl v péči i nezletilého D.; při životních nákladech v xxx šlo o vysoké částky. Nadto žalovaný hradil i náklady na veškeré cesty D. do xxx, společné dovolené a prázdninové pobyty, výživné 10.000 Kč měsíčně, jakož i splátky hypotečního úvěru, na nichž se žalobkyně odmítla podílet. Pokud jde o její vnos do společného jmění, i v tomto směru je napadený rozsudek řádně odůvodněn, přičemž pokud jde o žalobkyní zmiňovanou platbu částky 163.000 Kč nelze ze žádného důkazu dovodit, že v ní je zahrnuto žalobkyní tvrzených 100.000 Kč z jejího výlučného majetku (daru). V souvislosti se svým vlastním vnosem pak žalovaný připomněl, že žalobkyně jej v rozsahu 1.400.000 Kč učinila nesporným, z čehož soud prvního stupně správně vyšel. Žalobkyně se nyní nemůže dovolávat svého deklarovaného omylu, nadto je evidentní, že žalovaný v rozhodné době právě touto částkou skutečně disponoval. S ohledem na okolnosti pak celou tuto částku na potřeby bydlení rodiny využil, a to včetně žalobkyní sporovaných 210.000 Kč; související doklady však žalovaný k dispozici nemá, a nemůže je proto předložit. Částky zjištěné v měně DHS byly soudem prvního stupně řádně přepočteny kurzem 5,83 CZK/DHS podle aktuálního kurzovního lístku České národní banky ke dni rozhodnutí soudu prvního stupně. Závěrem žalovaný připomněl svou argumentaci ve prospěch disparity podílů obou účastníků s tím, že s ohledem na povahu řízení (*iudicium duplex*) a odvolání žalobkyně je i tato otázka odvolacímu přezkumu otevřena. Připomněl, že to byl právě on, kdo se převážně zasloužil o získání prostředků pro potřeby rodiny a na pořízení majetku náležejícího do vypořádávaného společného jmění. Žalobkyně v době pobytu účastníků v České republice pobírala plat, postačující pouze k pokrytí jejích vlastních potřeb, po přestěhování do xxx pak nepracovala vůbec, ač to bylo možné, neboť k dětem měla k dispozici chůvu. Veškeré náklady spojené s pořízením nemovitých věcí, splácením úvěrů, pořízením vybavení i shromážděním úspor tak nesl žalovaný. Naproti tomu žalobkyně výlučně způsobila rozpad manželství, když z důvodu mimomanželské známosti v létě 2012 z xxx nečekaně odjela. Poté, co byl nezletilý D. svěřen do péče žalovaného, nebylo ze strany žalobkyně hrazeno řádně ani výživné na tohoto jejich společného syna. Žalovaný je proto přesvědčen, že jeho podíl na společném majetku by měl být stanoven v rozsahu 60 %, podíl žalobkyně pak pouze 40 %. Závěrem žalovaný navrhl potvrzení napadeného rozsudku v rozsahu výroků řešících rozdělení jednotlivých položek zaniklého společného jmění mezi účastníky a jeho změnu co do stanovení vypořádacího podílu tak, aby odpovídal žalovaným navrhované disparitě podílů.

9. Odvolací soud přezkoumal ve smyslu ustanovení § 212 a § 212a o. s. ř. napadený rozsudek i řízení, které předcházelo jeho vydání, a po částečném zopakování a doplnění provedeného dokazování dospěl k závěru, že odvolání žalobkyně je částečně opodstatněné.
10. Nejprve ke skutkové stránce věci je nutno uvést, že soud prvního stupně provedl poměrně rozsáhlé dokazování, některé důkazní návrhy však opomenul a z jiných – provedených – důkazů učinil ne zcela odpovídající skutková zjištění. V převážné většině skutkových zjištění (zejména těch, jež nebyla účastníky v odvolacím řízení nijak zpochybněna) jde však o skutková zjištění správná a v obecnosti tedy lze konstatovat, že – až na dále výslovně popsane odchylky – se s nimi i odvolací soud ztotožňuje a na podrobné odůvodnění napadeného rozhodnutí v tomto směru odkazuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje P. Z.

11. K jednotlivým odvolacím námitkám pak odvolací soud uvádí následující:
12. Pokud jde o zahrnutí zůstatku stavebního spoření žalobkyně u Modré pyramidy stavební spořitelny, a. s., bylo soudem prvního stupně správně zjištěno, že toto stavební spoření bylo pro žalobkyni vedeno a že konečný zůstatek ke dni ukončení smlouvy (2. 5. 2014) činil 154.618,42 Kč. Současně je správným jeho závěr o tom, že tu jde o prostředky nabyté účastníky v době trvání jejich manželství. Nutno však souhlasit se žalobkyní, že se soud prvního stupně opomněl v této souvislosti zabývat otázkou dalšího osudu těchto prostředků, a to v kontextu tvrzení žalobkyně, že byly spotřebovány. V tomto směru odvolací soud žalobkyni adresoval výzvu podle ustanovení § 118a odst. 1, 3 o. s. ř., aby doložila konkrétní způsob vynaložení těchto prostředků, k čemuž žalobkyně předložila výpisy ze svého účtu vedeného u České spořitelny, a. s., za období od 1. 5. do 30. 6. 2014. Z těchto výpisů, jimiž odvolací soud doplnil dokazování (§ 213 odst. 4 o. s. ř.), je pak zřejmé, že prostředky ze stavebního spoření byly na tento účet připsány za stavu, kdy vykazoval kladný zůstatek 118,17 Kč, v dalším období byly z předmětného účtu prováděny běžné transakce (aniž by byl zjištěn jiný příjem) a ke dni 27. 6. 2014 (právní moc rozsudku o rozvodu manželství účastníků) vykazoval konečný kladný zůstatek 21.211,45 Kč. Lze tedy uzavřít, že z prostředků získaných žalobkyní z ukončeného stavebního spoření bylo takto spotřebováno celkem 133.288,80 Kč, k vypořádání proto zůstává již jen nespotřebovaná část 21.329,62 Kč.
13. V souvislosti s žalobkyní tvrzenými prostředky vedenými pro žalovaného v Emirates Provident Fund je pak třeba uvést, že tu soud prvního stupně opomněl jednak žalobkyní navržené důkazy (zejména výpis o stavu těchto prostředků, navržený žalobkyní již v podané žalobě), jednak z jiných (provedených) důkazů učinil ne zcela správné skutkové závěry.
14. Pokud jde o žalobkyní navrhovaný výpis, nebyl soud prvního stupně vázán tím, že žalobkyně navrhovala vyžádat jej od žalovaného (který jej nepředložil), nýbrž mohl se jej pokusit zajistit i jiným vhodným způsobem, zejména kupř. dotazem na zaměstnavatele žalovaného. To však neučinil a spokojil se pouze s tím, že takový dokument k dispozici není, pročez uzavřel, že žalobkyně své tvrzení neprokázala. Takový postup a z něj plynoucí závěr však nejsou správné, a to zejména v kontextu zjištění plynoucích z dalších provedených důkazů.
15. Odvolací soud v té souvislosti učinil dotaz na zaměstnavatele žalovaného, který nicméně soudu sdělil, že s ohledem na právní úpravu ochrany osobních údajů zaměstnanců pracujících mimo území České republiky nelze požadované údaje týkající se prostředků ukládaných do Provident Fundu sdělit bez souhlasu žalovaného. Ten byl proto odvolacím soudem vyzván, aby potřebný souhlas svému zaměstnavateli udělil, žalovaný to však výslovně odmítl. Za těchto okolností pak nelze než takové odmítnutí souhlasu vykládat k tíži žalovaného, který byl současně ze strany odvolacího soudu upozorněn na to, že odvolací soud bude v tomto světle posuzovat další v řízení provedené důkazy, z nichž při svém rozhodnutí vyjde.
16. Za podstatné tu odvolací soud považuje především to, že z provedených důkazů jednoznačně plyne, že ve prospěch žalovaného jeho zaměstnavatel poskytoval příspěvky do předmětného fondu. To ostatně ani žalovaný nezpochybňoval, pouze uváděl, že k těmto prostředkům nemá žádný přístup a mohou být případně vyplaceny až po ukončení pracovního poměru v závislosti na ekonomické situaci v daný čas bez jakékoli jistoty, že se tak skutečně stane. K těmto svým tvrzením sám žalovaný nicméně nenavrl žádný důkaz. Když se pak sám odvolací soud pokusil i tyto skutečnosti u zaměstnavatele žalovaného svým dotazem ověřit, nebyl ze strany žalovaného poskytnut potřebný souhlas ke sdělení těchto údajů. Nelze proto než za této situace považovat tuto obranu žalovaného za neprokázanou. Naopak z provedených důkazů, jež odvolací soud podle ustanovení § 213 odst. 2 o. s. ř. zopakoval (zejména dopis

Shodu s prvopisem potvrzuje P. Z.

zaměstnavatele z 31. 10. 2011) plyne, že příspěvek zaměstnavatele do Provident Fund byl prezentován jako jeden z benefitů pro žalovaného coby zaměstnance, přičemž byla stanovena i konkrétní výše tohoto příspěvku v procentní sazbě z příjmu (15 % v prvních 10 letech a 25 % v dalších letech zaměstnání). Argumentace žalovaného, že na tento zaměstnavatelem přislíbený zcela konkrétní benefit nemá žádný nárok, se proto nutně jeví jako lichá. Z dopisu zaměstnavatele ze dne 15. 6. 2017 je pak zcela zřetelné, že tyto příspěvky do Provident Fundu byly pro žalovaného skutečně placeny. Z tohoto pohledu je pak irelevantní argumentace žalovaného, že v původní pracovní nabídce nebyly tyto benefity zahrnuty, neboť znění nabídky, kterou má soud k dispozici, není úplné (zahrnuje jen strany 1, 3, 9 a 10) a sám žalovaný úplné znění dokumentu nepředložil.

17. Na základě právě uvedeného pak není namístě jiný závěr než ten, že zaměstnavatel hradil do Provident Fund prostředky určené přímo pro žalovaného ve zcela konkrétní výši odpovídající procentní sazbě ze mzdy žalovaného. Tuto mzdu má odvolací soud za zjištěnou v částce 15.000 DHS od nástupu žalovaného do zaměstnání v listopadu 2000, následně od listopadu 2005 ve výši 18.000 DHS, ve výši 20.000 DHS od listopadu 2007, ve výši 25.000 DHS od listopadu 2009, ve výši 31.074 DHS od listopadu 2011 a ve výši 32.472 DHS od května 2013. Tyto částky, uvedené žalobkyní v podané žalobě, nebyly ze strany žalovaného nijak konkrétně zpochybněny a nadto odpovídají dalším v řízení provedeným důkazům, zejména sdělení zaměstnavatele žalovaného ze dne 31. 10. 2011 o nové výši mzdy (31.074 DHS) od listopadu 2011 a výpisu o vyplacené mzdě (základní mzda 32.472 DHS) za květen 2013 (rovněž tyto důkazy byly odvolacím soudem zopakovány podle ustanovení § 213 odst. 2 o. s. ř.). Předchozí nižší částky včetně jejich pozvolného zvyšování odpovídají běžné zkušenosti, a není proto důvodu, aby z nich (nakolik nebyly ani samotným žalovaným zpochybněny) odvolací soud nevycházel, byť konkrétními důkazy doloženy nebyly (kupř. i počáteční nástupní mzda žalovaného je v nabídce zaměstnavatele z 29. 8. 2000 zabělena a žalovaný úplné znění smlouvy předložit odmítl). Z takto zjištěných měsíčních částek pak odvolací soud zjistil výši příspěvku zaměstnavatele pro žalovaného do Provident Fundu, a to v prvních 10 letech sazbou 15 %, dále pak (tj. od 1. 12. 2010) sazbou 25 % až do mzdy za květen 2014 (na konci června 2014 nabytí právní moci rozsudek o rozvodu manželství účastníků a zaniklo tedy i jejich společné jmění). Úhrn takto zjištěné mzdy žalovaného za období od prosince 2000 do listopadu 2010 činil 2.074.000 DHS, z toho 15 % (příspěvek zaměstnavatele do Provident Fundu) představuje 311.100 DHS. Mzda za další období až do května 2014 pak v souhrnu činí 1.256.468 DHS, z toho 25 % představuje 314.117 DHS. Celkem tedy pro žalovaného do Provident Fundu poukázal jeho zaměstnavatel částku 625.217 DHS. Naproti tomu nelze vycházet z tvrzení žalobkyně o tom, že si určitou částkou přispíval do téhož fondu i sám žalovaný, neboť toto tvrzení nebylo mezi účastníky nesporné a vlastní příspěvky žalovaného nevyplývají (ani nepřímou) z žádného z předložených důkazů. Za zjištěnou proto lze mít právě jen výše uvedenou částku 625.217 DHS.
18. V souvislosti s žalobkyní tvrzenými prostředky ve výši 400.000 DHS, které obdržel žalovaný od svého zaměstnavatele v období od zániku společné domácnosti do právní moci rozsudku o rozvodu manželství, avšak nespotřeboval je ve prospěch rodiny, nelze odvolací argumentaci žalobkyně přitakat. Soud prvního stupně se v tomto ohledu věcí zabýval, své úvahy v odůvodnění napadeného rozhodnutí zřetelně vysvětlil a jeho závěrům není čeho vytknout. Nutno především na tomto místě zdůraznit, že celá argumentace žalobkyně v tomto směru je od samého počátku v zásadě pouze hypotetická, když jediné její konkrétní tvrzení se týká příjmu žalovaného (k tomu srov. výše v předchozím bodě). Pouze s argumentem, že jde o příjem nadstandardní, pak žalobkyně dovozuje, že nemohl být žalovaným v celém rozsahu spotřebován. Žalobkyně však již neuvádí, jaké výdaje (byť dle svých slov nějaké výdaje akceptuje) žalovaný v daném období měl. Naopak sám žalovaný v mezích možností daných

Shodu s prvopisem potvrzuje P. Z.

zejména časovým odstupem své výdaje (zejména pak ty, jež lze považovat za nadstandardní či mimořádné) popsal. Odvolací soud považuje za potřebné dodat, že pokud žalobkyně akcentuje toliko nadstandardní příjmovou stránku věci, pomíjí současně to, že s nadstandardním příjmem je zpravidla spojena také nadstandardní životní úroveň a s tím spojené zvýšené – rovněž nadstandardní – výdaje. Na této nadstandardní životní úrovni se podílela se žalovaným celá rodina, tedy nikoli jen sám žalovaný, ale i žalobkyně a jejich nezletilí synové. Pokud se sama žalobkyně rozhodla v určitém období opustit společnou domácnost, vzdala se tím současně také podílu na nadstandardní životní úrovni, kterou rodina vedla v xxx. Současně je ale zřejmé, že pokud ze společné domácnosti ubude jedna osoba (případně ještě i spolu s nezletilým dítětem), neznamená to nezbytně také odpovídající snížení nákladů domácnosti, neboť celá řada položek je fixních (neměnných bez ohledu na konkrétní počet osob v domácnosti). Jeví se přitom symptomatickým, že žalobkyně v souvislosti s touto položkou uplatňuje právě jen období od opuštění společné domácnosti. Lze z toho dovozovat, že za předchozí období (kdy účastníci společnou domácnost vedli) žádné takové úspory „stranou“ ani dle tvrzení samotné žalobkyně nevznikaly. Není-li tomu tak, pak by ovšem pozdější „úspory“ žalovaného mohly vskutku plynout pouze z toho, že původní domácnost nějaké prostředky ušetřila následkem toho, že žalobkyně (spolu s jedním nezletilým synem) ji opustila. V té souvislosti je ovšem podstatné i to, že s opuštěním společné domácnosti ze strany žalobkyně a nezletilého syna vznikly zcela nepochybně další dodatečné náklady (cesty žalovaného za synem, resp. syna za žalovaným, dárky a dovolené, jimiž se žalovaný snažil synovi nahradit svou osobní nepřítomnost apod.), současně žalovaný hradil na nezletilého syna výživné. Hypotetická úspora žalovaného je tedy vyvažována komplementárním nárůstem nákladů v jiných položkách. Je-li proto úvaha žalobkyně o úsporách žalovaného podložena jen tvrzením, že žalovaný nějaké prostředky mohl uspořít poté, co ona s nezletilým synem opustili společnou domácnost v xxx, jde o úvahu čistě hypotetickou, nemající konkrétní oporu v reálných poměrech. Nebylo proto namístě vyžadovat v této souvislosti výpisy z bankovního účtu žalovaného za předmětné období, neboť by tím byl ze strany soudu nepřípustně reparován flagrantní nedostatek relevantních konkrétních skutkových tvrzení žalobkyně, přičemž současně je nutno zdůraznit i to, že spor o vypořádání společného jmění není sporem zúčtovacím (v němž by bylo třeba řešit každý jednotlivý pohyb na účtu). Konečně je nutno pro úplnost dodat i to, že tu nejde o situaci, kdy by mohla nastoupit „vysvětlovací“ povinnost žalovaného, neboť z obecných tvrzení žalobkyně se závěr o tom, že by na straně žalovaného nutně musela vzniknout konkrétní úspora, nejvíce jako pravděpodobný. Nelze přitom přehlédnout zcela zásadní odlišnost této situace, kdy jde o pravidelný měsíční příjem žalovaného (z nějž jsou v podstatné míře hrazeny právě pravidelné měsíční výdaje), od hypotetické situace, kdy by byl zjištěn příjem mimořádný (kupř. mimořádný výnos z určitého majetku, výhra apod.); pouze tam by obdobná povinnost nastupovala bez dalšího.

19. Pokud v té souvislosti žalobkyně dále argumentovala částkou 770.000 Kč, která měla být v daném období vybrána z účtu žalovaného (ten o těchto výběrech tvrdil, že je provedla žalobkyně, soud prvního stupně to však neměl za prokázané), nelze ani v tomto ohledu žalobkyni přisvědčit. Jakkoli je zřejmé, že k těmto výběrům skutečně došlo, nelze z toho na druhou stranu bez dalšího dovozovat, že by tyto prostředky byly ze strany žalovaného tímto způsobem „odkloněny“, tj. uloženy „stranou“ a nikoli v rozhodném období spotřebovány. Vzhledem k výši této částky se naopak jeví nejvýše pravděpodobným, že spotřebována být mohla, neboť za celé období 2 let odpovídá částce jen zhruba 32.000 Kč měsíčně. Lze v té souvislosti připomenout zřetelně nadstandardní životní úroveň (odpovídající nadstandardnímu příjmu) žalovaného a jeho rodiny, jakož i to, že sama žalobkyně spotřebovala v průběhu pouhých dvou měsíců (květen a červen 2014) částku celkem nejméně 133 tis. Kč, (srov. výše pod bodem 12).

20. V souvislosti s vnosy žalobkyně pak je nutno především odmítnout námitku žalobkyně, že napadené rozhodnutí je v tomto směru nepřezkoumatelné. Naopak, je z něj zcela zřejmé, že soud prvního stupně při svém rozhodnutí vyšel ze zjištění, že Investiční a Poštovní banka, a. s., přijala *od žalobkyně* dne 16. 2. 2000 částku 700.000 Kč a dne 14. 6. 2000 částku 21.000 Kč. Jiné částky přijaté bankou *od žalobkyně* pak zjištěny nebyly a nic takového nelze zjistit ani z předkládaných důkazů včetně těch, na které konkrétně odkazuje žalobkyně. Z potvrzení o přijatých platbách ze dnů 16. 2., 10. 5., 14. 6. a 20. 6. 2000 (jimiž odvolací soud zopakoval důkaz ve smyslu ustanovení § 213 odst. 2 o. s. ř.) je totiž zřejmé, že na každém z těchto dokladů je výslovně uveden vkládající, přičemž není důvod pochybovat o tom, že pokud šlo o výlučné prostředky některého z nich, vložil je právě svým jménem; tak byla vložena částka 700.000 Kč dne 16. 2. 2000 ze strany žalobkyně a částka 900.000 Kč dne 10. 5. 2000 ze strany žalovaného. Pokud tedy měly být na účet vkládány další výlučné prostředky žalobkyně ve výši 100.000 Kč, není zjevně důvod, aby se tak nestalo stejným způsobem, tj. vkladem právě jménem žalobkyně. Takto však byla vložena jen částka 21.000 Kč dne 14. 6. 2000 a nikoli již částka 162.858 Kč dne 20. 6. 2000. Zde je vkladatelem žalovaný, přičemž v této souvislosti však není tvrzeno, že by šlo o jeho výlučné prostředky; je proto namístě závěr, k němuž dospěl i soud prvního stupně, že šlo o prostředky společné. V té souvislosti pak není bez dalšího podstatným zjištění, že (zda) žalobkyně určitou částkou svých výlučných prostředků disponovala, nýbrž reálné konkrétní použití takových prostředků. Právě to však v této věci ohledně žalobkyni uváděné částky 79.000 Kč bez pochybností zjistit nelze, a závěr soudu prvního stupně je proto správný, pokud za vnos žalobkyně považoval tyto vklady pouze do výše 721.000 Kč.
21. Naproti tomu ve vztahu k vnosu žalovaného považuje odvolací soud za potřebné závěry soudu prvního stupně korigovat. Soud prvního stupně v této otázce vyšel z toho, že žalobkyně měla při ústním jednání dne 20. 8. 2020 „uznat“ (lépe „učinit nesporným“) vnos žalovaného ve výši 1.400.000 Kč. Tento postup se však nejvíce správným v kontextu celého řízení, v němž žalobkyně jak po celou dobu před tímto jednáním, tak i po něm výslovně činila nespornou toliko částku 1.190.000 Kč. Lze potom za těchto okolností akceptovat argumentaci odvolatelky, že šlo z její strany o excus. Nakolik přitom nejde o „uznání“ nároku jako takové (ve smyslu ustanovení § 153a odst. 1 o. s. ř.), jež nelze odvolat a má procesní účinky bez dalšího, nýbrž jen o označení nespornosti určitého tvrzení ve smyslu ustanovení § 120 odst. 3 o. s. ř., není vyloučena změna takového procesního postoje, jež pak ústí v ten důsledek, že tu kterou skutečnost je třeba prokazovat (srov. k tomu kupř. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. 2. 2008, sp. zn. 22 Cdo 3251/2006). Tak je tomu i v tomto případě. Bylo tedy na žalovaném, aby prokázal, že celou částku 1.400.000 Kč, kterou měl v rozhodném období k dispozici, použil jako vnos do společného jmění účastníků. Konkrétně ve vztahu ke sporné částce 210.000 Kč byl proto žalovaný odvolacím soudem vyzván ve smyslu ustanovení § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. k doplnění konkrétních tvrzení a důkazních návrhů, na tuto výzvu však reagoval sdělením, že jakékoli související doklady k dispozici nemá. Nelze tedy než mít vynaložení této částky 210.000 Kč na nabytí společného majetku za neprokázané; zjištěn je proto vnos toliko v (skutečně) nesporné výši 1.190.000 Kč.
22. Konečně pak v souvislosti s určením částky, kterou žalovaný zaplatil v době od zániku manželství na hypoteční úvěr, je třeba žalobkyni přisvědčit v tom směru, že závěr soudu prvního stupně o tom, že jde o částku 1.508.687 Kč, není správný. Odvolací soud v této souvislosti zopakoval dokazování (§ 213 odst. 2 o. s. ř.) potvrzením České spořitelny, a. s., ze dne 4. 6. 2018, z něž vyplývá zůstatek předmětného úvěru ke dni 27. 6. 2014 na jistinu 1.688.077,83 Kč, jakož i sdělením téže banky ze dne 15. 12. 2020, z něž vyplývá aktuální (soudem prvního stupně vypořádávaná) dlužná jistina ke dni 14. 12. 2020 ve výši 752.312,78 Kč. Nadto je z posledně uvedeného sdělení zjišťováno i to, že v mezidobí od 27. 6. 2014 do 14. 12. 2020 bylo na úrocích uhrazeno 284.860,95 Kč a na pohledávkách z úvěru

celkem 1.223.826 Kč. Z právě uvedeného je zřejmé, že jistina se za předmětné období snížila celkem o 935.765,05 Kč, jakož i to, že na úrocích bylo za totéž období zaplacen 284.860,95 Kč, celkem tedy jde o 1.220.626 Kč. Jde tak o částku téměř shodnou s tou, jaká byla dle sdělení banky uhrazena na pohledávky z úvěru „celkem“ (relativně nevýznamný rozdíl 3.200 Kč může jít na vrub dílčím poplatkům). Naopak je zjevně nesprávným závěr, že by celková uhrazená částka měla být součtem zaplacených úroků a uhrazených pohledávek z úvěru „celkem“, neboť pak by na úvěr muselo být mimo splátek jistiny a úroků zaplacen navíc ještě dalších 288.060,95 Kč, aniž by však byl zřejmý jakýkoli titul pro takto vysoké platby nad rámec obvyklých složek běžné úrokové splátky. Závěrem odvolacího soudu proto je, že na pohledávkách z předmětného úvěru (včetně úroků) žalovaný za období od 27. 6. 2014 do 14. 12. 2020 zaplatil celkem pouze 1.223.826 Kč.

23. Pokud jde o námitku stran přepočtu částek zjištěných v měně Spojených arabských emirátů (DHS), tak z napadeného rozhodnutí je zcela zřejmé, že soud prvního stupně použil kurz 5,83 CZK/DHS aktuální ke dni jeho rozhodnutí podle kurzovního lístku České národní banky (srov. bod 7 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Tato námitka žalobkyně tedy není důvodná. S ohledem na změnu napadeného rozhodnutí nynějším rozsudkem odvolacího soudu je nicméně rozhodující jiný kurz, aktuální ke dni rozhodnutí odvolacího soudu, který byl z kurzovního lístku České národní banky zjištěn ve výši 6,117 CZK/DHS.
24. Dále s ohledem na nynější změnu napadeného rozhodnutí aktualizoval odvolací soud výši příjmů z pronájmu bytové jednotky v xxx, a to (do měsíce prosinec 2021 včetně) na celkových 949.000 Kč (nájemné činí 12.500 Kč měsíčně, v mezidobí od února 2021 proto došlo za celkem 11 měsíců k navýšení celkových příjmů z tohoto titulu o 137.500 Kč).
25. Po skutkové stránce lze tedy shrnout, že odvolací soud v zásadě vychází ze správných a úplných zjištění soudu prvního stupně, která vzhledem k uplatněným odvolacím námitkám na základě částečně zopakovaného a částečně doplněného dokazování pouze dílčím způsobem korigoval, a to konkrétně ve vztahu k (i) vybranému stavebnímu spoření žalobkyně, z něhož dle zjištění odvolacího soudu zůstalo ke dni právní moci rozsudku o rozvodu manželství účastníků nespotřebováno již jen 21.329,62 Kč, (ii) příjmům z nájmu bytové jednotky v xxx, které ke dni rozhodnutí odvolacího soudu dosahují v souhrnu 949.000 Kč, (iii) vnosu žalovaného, který je zjištěn toliko ve výši 1.190.000 Kč, (iv) částkám uhrazeným ze strany žalovaného na předmětný úvěr od 27. 6. 2014 do 14. 12. 2020, které v souhrnu činí pouze 1.223.826 Kč, a konečně (v) zůstatku prostředků vložených pro žalovaného do Emirates Provident Fundu v částce 625.217 DHS. S ohledem na nově zjištěný aktuální kurz 6,117 CZK/DHS je pak třeba upravit částky zjištěné v této cizí měně tak, že vypořádané vybavení bytu v xxx má hodnotu 36.702 Kč (6.000 DHS), sportovní náčiní 813,56 Kč (133 DHS), vypořádaná cena vozidla Volvo XC (7.000 DHS) činí 42.819 Kč a cena vozidla Volkswagen Scirocco (22.500 DHS) činí 137.632,50 Kč, vypořádaný zůstatek na účtu žalovaného u HSBC (25.036,80 DHS) představuje 153.150,11 Kč a konečně zůstatek prostředků uložených pro žalovaného v Emirates Provident Fundu (625.217 DHS) odpovídá částce 3.824.452,39 Kč.
26. Po právní stránce pak soud prvního stupně správně vyšel z ustanovení § 736 o. z., podle kterého je v případě, kdy společné jmění zanikne (zde rozvodem manželství podle ustanovení § 765 o. z.), třeba je vypořádat; dokud k vypořádání nedojde, použijí se ustanovení o společném jmění přiměřeně. Podle ustanovení § 740 a § 765 odst. 2 o. z. může každý z manželů, pokud nedojde k dohodě, navrhnout, aby o vypořádání rozhodl soud. Ten při vypořádání postupuje podle ustanovení § 742 odst. 1 o. z. za použití následujících pravidel: (a) podíly obou manželů na vypořádaném jmění jsou stejné, (b) každý z manželů nahradí to, co

Shodu s prvopisem potvrzuje P. Z.

ze společného majetku bylo vynaloženo na jeho výhradní majetek, (c) každý z manželů má právo žádat, aby mu bylo nahrazeno, co ze svého výhradního majetku vynaložil na společný majetek, (d) přihlédne se k potřebám nezaopatřených dětí, (e) přihlédne se k tomu, jak se každý z manželů staral o rodinu, zejména jak pečoval o děti a o rodinnou domácnost, a (f) přihlédne se k tomu, jak se každý z manželů zasloužil o nabytí a udržení majetkových hodnot náležejících do společného jmění.

27. Na základě právě popsaných pravidel soud prvního stupně především správně dovodil, že i v nyní řešené věci je namístě vyjít z rovnosti podílů obou účastníků (písm. a/ cit. ust.) a nikoli z jejich disparity. Ta by mohla být zásadně odůvodněna pouze některou z okolností, k nimž je namístě přihlížet podle písm. d), e) a f) cit. ust., v tomto případě však takové okolnosti zjištěny nejsou. Odvolací soud se zcela ztotožňuje se závěry soudu prvního stupně v tom směru, že důvodem pro disparitu podílů obou účastníků není skutečnost, že výdělek v xxx dosahoval pouze žalovaný a nikoli žalobkyně, neboť rozhodnutí, že žalovaný předmětnou nabídku zaměstnání přijme a celá rodina se za tím účelem přestěhuje do xxx, bylo přijato společně oběma manžely. Současně jim oběma muselo být zřejmé i to, že s ohledem na odlišné náboženské, kulturní a sociální zvyklosti i další bariéry v cizí zemi nebude žalobkyně s největší pravděpodobností dosahovat vlastního výděлку, ostatně nadstandardní výdělek žalovaného k uspokojení potřeb celé rodiny dostačoval. Žalobkyni tak zůstala péče o ostatní potřeby rodiny (vyjma finančního zabezpečení), tj. zejména péče o domácnost, děti i manžela ve všech ostatních ohledech. Jistě i díky tomu, jak správně podotkl soud prvního stupně, mohl žalovaný zdárně rozvíjet svou úspěšnou kariéru. Byť tedy finanční zabezpečení veškerých potřeb rodiny z jeho strany je nepochybně nadstandardní, nemůže za daných okolností odůvodnit disparitu podílů obou účastníků. Důvodem pro disparitu pak není ani žalovaným tvrzené výlučné zavinění žalobkyně na krachu manželství účastníků, neboť takový závěr nelze z rozsudku o rozvodu manželství účastníků učinit; mimomanželský vztah žalobkyně nebyl rozvodovým soudem jako příčina rozvratu zjištěn. Pro závěr o disparitě podílů je pak bez významu případné pozdější neplacení stanoveného výživného ze strany žalobkyně pro nezletilého syna účastníků. Jde tu o samostatný nezávislý nárok, který lze případně vymáhat, a jehož řádné neplnění se proto při vypořádání společného jmění účastníků nemůže relevantně projevit.
28. Má-li tedy být podíl účastníků na vypořádávaném společném jmění stejný, pak je třeba nejprve zjistit celkovou hodnotu jednotlivých položek. Při použití výše uvedeného kurzu 6,117 CZK/DHS činí celková čistá hodnota vypořádávané masy společného jmění 16.088.209,92 Kč (nejde jen o souhrn majetku, ale je zde jako pasivum zahrnut i vypořádávaný zůstatek úvěru). Pro účely vypořádání je od této částky třeba odečíst vnosi obou účastníků, tj. částku 1.201.217,60 Kč (vnos žalobkyně) a částky 1.190.000 Kč (vnos žalovaného na nabytí rodinného domu) a 1.223.826 Kč (vnos žalovaného na úhrady společného dluhu po zániku manželství až do 14. 12. 2020). Po odečtení těchto částek jde o 12.473.166,32 Kč, z čehož na každého účastníka připadá polovina, tedy 6.236.853,16 Kč. Hodnotu podílu každého z účastníků je pak třeba zvýšit o jeho vlastní vnosi, na žalobkyni tak připadá 7.437.800,76 Kč a na žalovaného 8.650.409,16 Kč.
29. Pokud jde o rozdělení jednotlivých hodnot (věcí i práv) a závazků mezi účastníky, postupoval odvolací soud shodně se soudem prvního stupně, tj. jednotlivé položky rozdělil mezi oba účastníky stejným způsobem. Žalobkyni se tak dostalo především rodinného domu v xxx včetně vybavení a dále zůstatek na jejím účtu penzijního připojištění a nespotřebovaná část vyplaceného stavebního spoření v souhrnné hodnotě 7.001.076,42 Kč. Naproti tomu žalovanému se dostalo především bytové jednotky v xxx, včetně výnosů z nájmu této bytové jednotky, ale i zůstatku souvisejícího úvěru, dále vybavení a sportovní náčiní z xxx, ceny obou vozidel, zůstatků na účtech u České spořitelny, a. s., a HSBC a nově (oproti rozhodnutí soudu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. Z.

prvního stupně) především zůstatku prostředků vložených pro žalovaného do Emirates Provident Fundu, to vše v souhrnné čisté hodnotě 9.087.133,50 Kč.

30. Toto rozdělení věcí se i odvolacímu soudu jeví jako logické, neboť v zásadě kopíruje faktickou situaci, která mezi účastníky ve vztahu k jednotlivým položkám panuje. Každému z nich se tak dostává právě těch hodnot, jimiž fakticky disponuje, žalovanému pak i závazku, který reálně splácí.
31. Nelze přisvědčit žalobkyni, že by bylo namístě obě nemovité věci přikázat účastníkům jinak, tj. konkrétně bytovou jednotku v xxx přikázat do vlastnictví žalobkyně a rodinný dům v xxx do vlastnictví žalovaného. Pokud jde o požadavek žalobkyně ve vztahu k bytové jednotce, lze sice souhlasit s tím, že o ni projevila zájem, ovšem pro případ, že by tato bytová jednotka měla připadnout žalovanému, souhlasila výslovně i s tím, že do jejího výlučného vlastnictví bude přikázán rodinný dům (srov. kupř. její vyjádření v průběhu ústního jednání soudu prvního stupně dne 7. 6. 2018, str. 4 protokolu). Právě toto rozdělení nemovitých věcí koresponduje s tím, že žalovaný jako pronajímatel pečuje o bytovou jednotku v xxx a také splácí související úvěr, zatímco žalobkyně fakticky disponuje předmětným rodinným domem, do něž žalovaný nemá přístup (podrobněji srov. odůvodnění soudu prvního stupně pod bodem 13). Její námitka vyplývající z toho, že následkem právě tohoto rozdělení nemovitých věcí mezi účastníky se nepoměrně zvyšuje vypořádací podíl, který by měla být povinna zaplatit žalovanému, je za nynější situace lichá, neboť odvolací soud vychází z jiné zjištěné hodnoty vypořádávaného společného jmění a jednotlivých položek. Za nynějšího stavu věci je stávající rozdělení nemovitých věcí mezi účastníky vhodnější právě i ve vztahu k určenému vypořádacímu podílu, neboť právě takto je vypořádací podíl minimalizován (srov. dále).
32. Nyní se tedy právě popsaným vypořádáním žalobkyni dostává majetek v hodnotě 7.001.076,42 Kč, zatímco její podíl by měl činit 7.437.800,786 Kč, rozdíl proto dosahuje 436.724,34 Kč (stejný rozdíl je mezi hodnotou majetku, kterého se dostává žalovanému, ve výši 9.087.133,50 Kč, a výši celkového podílu, kterého by se mu mělo dostat, v částce 8.650.409,16 Kč); právě tuto částku je proto žalovaný povinen žalobkyni na vypořádání jejího podílu zaplatit.
33. V souvislosti s úvahou žalobkyně o odlišném rozdělení nemovitých věcí a jeho vlivu na výši vypořádacího podílu pak lze uvést, že byla-li by žalobkyni namísto rodinného domu přiznána bytová jednotka v xxx, vzrostl by vypořádací podíl na téměř 2.800.000 Kč; ještě více by pak narostl, byl-li by (a to by logicky měl) žalobkyni současně přikázán ke splacení také zůstatek souvisejícího úvěru, a to až na více než 3,5 mil. Kč. Je proto zřejmé, že i z tohoto pohledu je stávající rozdělení nemovitých věcí mezi oba účastníky nejen logické (s ohledem na zjištěné okolnosti), nýbrž i nanejvýš vhodné z hlediska určení vypořádacího podílu.
34. S ohledem na vše shora uvedené proto odvolací soud napadený rozsudek ve výrocích o vypořádání zaniklého společného jmění manželů (I., II., IV. a V.) změnil (§ 220 odst. 1 písm. b/ o. s. ř.) tak, že jednotlivé majetkové hodnoty a závazky přikázal jako výlučné tomu kterému z účastníků, jak je uvedeno výše, přičemž s ohledem na korekci týkající se některých dílčích položek, zahrnutí prostředků vložených pro žalovaného do Emirates Provident Fundu a použití aktuálního kurzu CZK/DHS odvolací soud nově určil také vypořádací podíl, který je žalovaný povinen zaplatit žalobkyni v částce 436.724 Kč; jeho splatnost byla s ohledem na jeho výši a poměry žalovaného určena ve lhůtě 3 měsíců (§ 160 odst. 1 o. s. ř.).
35. Vzhledem k tomu, že napadený rozsudek soudu prvního stupně byl změněn, rozhodl odvolací soud rovněž o náhradě nákladů celého dosavadního řízení (§ 224 odst. 2 o. s. ř.).

Shodu s prvopisem potvrzuje P. Z.

36. Pokud jde o náhradu nákladů řízení mezi účastníky navzájem, rozhodl o ní odvolací soud podle ustanovení § 224 odst. 1 a § 142 odst. 2 o. s. ř. tak, že na náhradu nemá právo žádný z účastníků. Vychází přitom z toho, že v daném řízení jsou oba účastníci v zásadě ve shodném postavení, oba mohli být žalobci a oba v rámci vypořádání uplatňovali konkrétní majetkové položky a další související nároky, přičemž v konečném důsledku se každému z nich dostalo stejné hodnoty (při zohlednění odlišné výše jejich vnosů); nelze proto bez dalšího hovořit o procesním úspěchu některého z nich, zvláště pokud žádný z nich nebyl zcela úspěšný ani co do svých vlastních dílčích nároků, resp. obrany proti nárokům druhého z účastníků. Podmínky pro přiznání náhrady nákladů řízení některému z účastníků proto nejsou dány.
37. Obdobně odvolací soud vychází z rovného podílu účastníků i ve vztahu k náhradě nákladů řízení placených státem (§ 148 odst. 1 o. s. ř.). Tyto náklady jsou tvořeny znalečným v celkové částce 15.261,30 Kč, které je každý z účastníků povinen nahradit státu jednou polovinou, tj. ve výši 7.630,65 Kč. Obě tyto částky jsou splatné ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí (§ 160 odst. 1 o. s. ř.) na účet soudu prvního stupně.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř. dovolání ve lhůtě dvou měsíců od jeho doručení. Dovolání se podává k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně. Přípustnost dovolání zkoumá dovolací soud (§ 239 o. s. ř.).

Praha 15. prosince 2021

JUDr. Helena Karetová, v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje P. Z.